

A- bana gülerek *kötü bir babasın* diyor. Çünkü ona bunu ben söyledim. Dün abisi ve halasıyla beraber okul asıp İstanbul'a gittik. Babanne görmeye.

Okuldan nasıl sıkıldığımı hatırlıyorum çocukken. A- ve F- benimle aynı değil, gittikleri okullar da aynı değil, öğretmenleri de aynı değil. Yine de onların okuldan sıkılmalarına, herhalde zamanında kendim çare bulamadığım için, bir teselli bulamıyorum.

Bunun *iyi baba* olmakla ne kadar ilgisi var, ciddi düşünürsek, bilmiyorum. Hiç okula göndermesem ve eğitimleriyle kendim ilgilensem, kendim okutsam, günde iki saat ders yapsam ikisiyle de, belki daha faydalı olur birkaç sene ama bu fikrimi ilk onlar üzerinde denemek istemiyorum. Geleceklerini riske atmak oluyor.

Annebabaların düşünce şekli de bu: İnsan kendisi için aldığı riskleri çocuğu için alamıyor. Onun için muhafazakarlaşıyor insanlar. Onlara sorma imkanım da yok, 6 yaşındaki çocuğa *seni okula göndermesem, sence daha iyi olur mu?* diyemiyorum. Bunu ben bilmiyorum, o da bilmiyor.

Ancak okul mecburidir, hayatın başka yolu yoktur kafası da değil bu. Mümkündür muhtemelen, para kazanmak da, ev kurup idare etmek de mümkündür okulsuz. Ancak seneler sonra çocuğunun *beni okula göndersen daha iyi olurdu* demesi daha kötü bir risk. O riski alamadığım için *iyi baba* olmaya çalışıyorum, arada bir kötü taraflarımı hatırlatıp, *çılgınlık* yapsam da.

Birer merdiven kafalı memura dönüşmesinler diye.

A- ile ilgili bazı eski tweet'lere rastlıyorum. Bir ara *Plants and Zombies* oynardık. Geceleri abisi ve annesi uyumaya gider, o bana sarılır, *bunlar uyusun, biz zombi oynadalım* derdi. Ben de kırmazdım onu. Oynardık yarım saat kadar, sonra olduğu yerde devrilirdi.

Tanıdığım insanlarla bile iletişime geçmeye çekiniyorum. En son ne zaman görüşmüştük? O zamandan beri neler oldu hayatımda? Şu sıra, hele, *boşanıyorum* demek kadar zoru yok. Mecbursan yapılıyor.

Gavurlar bu pazarlama/ürün tanıtımı amacıyla yapılan aramalara *cold calling* diyorlar. Bir bağın olmadığı insanlara telefon ediyorsun ve nasıl karşılayacakları belli değil. Ben de her zaman iyi karşılamıyorum.

Böyle bir işim olsaydı, nasıl bir insan olurdu diye düşündüm. Muhtemelen böyle bir stresi ancak müskirat veya ona benzer şeylerle atabilirdim üzerimden. İş değiştiremezsem, bir süre sonra kanser bile olurdu bu yüzden.

Dışadönük insanlar bunun için bizi anlamıyor. Tanıdığım insanlarla uzun uzun görüşmeler bile beni yoruyor. Sebebi nedir, hangi hormon ne yapar, ne oldurur bilmiyorum ama üzerimden silindir geçmiş gibi oluyorum.

Çocuklar müstesna.

İnsanların önemli bir kısmı, insanların arasından kendine tanrı arıyor. Bunu yaparken vazıhen yapmıyor, adını koymuyor, gazeteyle *tanrı arıyorum* diye ilan vermiyor ama bir şekilde *her şeyi açıklayan* ve *her şeye muktedir* bir cisim, bir merkez arıyor ve buluyor. Adı herhangi bir şey olabilir, devlet olabilir, *reis* olabilir, *ulu önder* olabilir veyahut bunun gibi başka lakaplar, isimler olabilir ama insanlar arasında, somut bir tanrıdır bu.

Bunun bendeki yansıması şu: Bu küçük tanrılara baktığımda, *daha iyisini bulabiliriz* diyorum. Devleti tanımlayacaksak, bizimkinden daha iyi devletler var, *reisi* tanımlayacaksak, ondan daha iyi liderler var, somut herhangi bir nesneye atfedilen tanrılık, mukayeseyle bakacaksak kaybolup gidecektir.

Tanrı fikri de aslında bu *yakalanamayan hedef* demek. Bir yandan sadece *olmadığıyla tarif* edebiliyoruz, ne olduğunu değil ama ne olmadığını biliyoruz. Ancak bir yandan da o kadar kolay değil, ne olmadığı kimsenin işine yaramıyor aslında, ne olduğu bizi ilgilendiriyor ve Tanrı'nın tanımı devamlı *gelişiyor*.

Müphemleşerek gelişiyor. Daha soyut, dokunulmaz, aşkın hale geldikçe, insanların ondan umdukları faydalar da azalıyor ve küçük tanrılar aramaya başlıyorlar.

Demek ki bir denge lazım: Felsefecilerin soyut tanrısı, deva olamayacak kadar uzakta ve insanlar devayı somut bir takım küçük tanrılarda arıyor. Deva nerede?

Memleketin medyasının mensuplarına artık *sarı basın kartı* yerine *pet pasaportu* vermek daha iyi olur. Kimin kimin adına havladığına ve aşlarının ne ölçüde yapılmış olduğunu her zaman bilemiyoruz.

Sosyal medya da kapitalizm gibi, eleştirisini dahilinde yaptığı süreçte ona zarar vermen imkansız. Sosyal medyanın ne kadar yalnızlaştırıcı olduğunu yine orada anlattığınız süreçte, bunun yalnızlığa bir faydası yok.

Bir ihtimal oradan tanıştığınız biriyle normal hayatta da görüşüp, sosyal medyanın insanı nasıl insanlıktan çıkardığını konuşabilirsiniz. Ancak büyük ihtimalle bunu yine orada paylaşacaksınız.

Çünkü Kapitalizm'in üretim biçimlerini kalıcı olarak değiştirmesi gibi, sosyal medya da iletişim biçimini kalıcı olarak değiştirdi. Tabii ki ezelden gelen iletişim adetleri daha doyurucu, insan yaşadığını anlıyor ama sosyal medya da şeker gibi, bağımlılık yapıyor. İnsanlar şekerin zararlarından bahsetmeyi de seviyor ama şeker tüketimi azalmıyor, sosyal medya da benzer bir ürün. Bol kalorili, tadı yoğun, bağımlılık yapıcı ve zararlı.

Hiç ölmeyeceğini bilsen de bu işi yapar mıydım?

Yazmayı, evet. Diğer işleri, bilmiyorum.

Hiç ölmeyecek olmak insana ilgilerini tayin etmek için uzun bir zaman veriyor. Ancak bu ilgilere güç veren de ölüm düşüncesi, bir yerde. İnsan ölmeyecekse, neden *kainatı anlamak* istesin? Zamanını en güzel nasıl israf edebilecekse o şekilde yaşar.

Ölümsüz bir dünyada medeniyet olmazdı. İnsanın varlık hakkında, kendisi ve dünyası hakkında soru sorması anlamsızlaşırdı. Her soruya *yaşayıp göreceğiz* diye bir cevap vermek mümkün olurdu.

Ölüm olduğu için bir anlamda hayat var, yoksa, kocaman bir hiçlik.